

דוד (ניאו) בוחבוט

אפילו לא שבר זה

*

צוֹאֲרֶךְ עוֹד נֶעְרִי. הִיא אִמְרָה. וְזֶה עוֹמֵד בְּנִגּוּד
לְעֵבִי הָרְגָלִים.
לְאִיכוֹת הַמַּחְשָׁבָה. לִידִיעַת הַמּוֹת שֶׁלָּךְ
עַד קְצוֹת הַצְּפָרְנִים.

עָגוּם לְחֹשֶׁב כַּמָּה כּוֹזְבוֹת
הַלִּיכוֹתֶיךָ הַנָּאוֹת. אִמְרָה.
מְשַׁלְמוֹת וּמִגְנוֹת מֵרַב שְׁמוּשׁ.
אֲבָל הַחַיִּים זֶה לֹא רַק שִׁירָה.
אֲנִי צְרִיכָה עֲזָרָה, אִמְרָה: עֲזֹרָה.
קָחֵנִי, הָרֵם אֶת לְבִי הַשְּׁמוּט.

עָגוּם לְחֹשֶׁב כַּמָּה כּוֹזְבִים
הֵם מִבְטֵיךְ הַטּוֹבִים, אִמְרָה.
וְרֹאשֶׁךְ – הַמְּחַכֶּם – כֵּה רְחוֹק מִמֶּךָ.
וְנִפְשֶׁךָ, כַּמָּה נִכְשָׁלֶת לְתִפְרֵי פָנִים.

צוֹאֲרֶךְ עוֹד נֶעְרִי, הִיא אִמְרָה, הַתַּחֲנֻנוֹת חֲנוּקָה
בְּמִרְחָב פְּנִימֵי חוּר.
אֵתָה יוֹצֵא מִן הַחֹשֶׁךְ אֶל הַחֹשֶׁךְ
בְּתַעֲוָקָה אֲרָכָה
וְשָׁב אֶל הָאוֹר מִן הָאוֹר
בְּאוֹתָהּ הַשְּׁתִּיקָה

וּמִסְתָּרֶךָ מֵרָכּוֹ לְהַגְעִיל בְּשַׁעֲרֶךָ.
וּמִשְׁתַּתֶּךָ מֵרָכּוֹ לְהַגְעִיל בְּנִשְׁמָתֶךָ.

ומתעלה מרומם להבהיל מעצמך.
אל גבולות האין-אני למצא-אותך.

צוארך עוד נערי, היא אמרה, וכה גברי
לחשב עוד מה עשוי לצאת ממך.

דומני שאתה פוחד כי יש מה לאבד.
זה טוב, נערי, אמרה, סימן שאתה חי.
שאתה חי ופוחד מן העתיד להאבד.
כה נערי הוא צוארך הרועד, נערי,
כאלו לא ממש נעשה

בעוד המוח מתפקע כתמסת
אין-גוף-לוכד בך
אשה. עינית צלולה
להיות לה עד, לתת מלה.

עורך יורד,
במעלית נפשה.
אין-גוף-לוכד בך
אשה.

משחזת-אני בשניה	מצפנת-אני בעיניה
התאותן שבכניה	והאציל בתחנוניה
שתשחזי – אני בשניה	שתצפין – אני בעיניה.

צוארך עוד נערי, היא אמרה, בעודי ער לתנועת קמטיה
כילד המשחק בטרופי רכבותיה.

צוארך עוד נערי, היא אמרה, ראיתי בו אותך
תחת בד-שנים נערפות, חולפות, יפות יפות
ממני וממך.

צוארך עוד נערי, היא אמרה,
ראיתי בו אותך.

וּכְמָה זָרַע יִהְיֶה עוֹד נִתֵּן לִסְחֹט מִן הַזֶּרֶג הַזֶּה
הַמְבַקֵּשׁ לְנֶפֶשׁ בְּנַחַת בַּתְּחִתּוֹן הַמְרֻנָּח
וּבְכָל יֵת הוּא מְבַקֵּשׁ גַּם אֶת הַהֶפֶךְ הַגָּמוּר מִזֶּה
וּבְכָל יֵת הוּא מְבַקֵּשׁ חֲלָלִי-תַחְתּוֹן-שֶׁלֶךְ.

וּכְמָה זָרַע יִהְיֶה עוֹד נִתֵּן לִסְחֹט מִן הַזֶּרֶג הַזֶּה
מִן הַזֶּבֶל הַזֶּה הַמְכַפִּישׁ כָּל צוּרָה שֶׁל הָדָר
וּמִתִּיךְ בְּשִׁלְמוֹת אֶת עֶסֶת גּוֹפִי הַמְבֹתֵר
אֶל גּוֹפֶה הַטְהוֹר שֶׁדֹּבֵק בּוֹ נִגְעוּ שֶׁל הַזֶּרַע הַזֶּה

מִמֶּנִּי אֵלָיךְ מְזֻדְחָל וּלְפֶתַע כְּמוֹ נִשְׁעֵט
אֶל עֲצָמֵיּוֹתַי הַמְּחַפִּירָה בַּחֲלִיפַת הַתַּחְתּוֹן
וְאֹז, בְּעֶרְמָתוֹ, הוּא מְשַׁתָּרֵר כְּדִמְמַת
חֵיל, שׁוֹטֵר, מוֹרָה, כְּמַעֵט אָדָם, בְּעֶרְמָתוֹ
אֵךְ רַק כְּמַעֵט.

כְּמַפֵּל שְׁטָנִי הוּא מְשַׁתָּפֶה, כְּדִמְמַת
הַיֵּלֶב הַמְשִׁתָּנֵּק לְקִרְאָתוֹ, אֵךְ רַק לְקִרְאָתוֹ
בּוֹאֵךְ מִבְּעַד לְיָמֵנִים הַמִּתְקַשִּׁים
כְּמוֹ הַזֶּרְגִּים הַנִּחְנָקִים בַּחֲלִיפַת
הַתַּחְתּוֹן, לְקִרְאָתוֹ. אֵךְ רַק לְקִרְאָתוֹ.

וּבְכָל יֵת נִתֵּן יִהְיֶה לְבִדֵּק אֶת הָעֵנִין וּלְאַשֵׁשׁ
הוּ, עַד כְּמָה הוּא גָמוּר וְעַד כְּמָה אֵין בּוֹ דִּי
כְּדִי לְבַתֵּק אֶת עֲלֻמִּיּוֹ וּמִן הַשֶּׁרֶשׁ לְרִטֵּשׁ
מִפְּגָמֵי הַמִּמְאִירִים, בּוֹדְאִי, אֵךְ חֲדָל
לְכַתֵּב עוֹד, לֹא עַל זֶה וְלֹא בְּכָלֵל –

כִּי כְּמָה זָרַע עוֹד נִתֵּן יִהְיֶה לִסְחֹט מִן הַזֶּרֶג הַזֶּה
הַנֶּרְמָס בְּאַחַת כְּצֻמוֹק בַּחֲלָל.

*

זֶה לֹא שֹׁבֵר שִׁפְרִי לִי אֶת הַלֵּב כָּל הַיְּלָדוֹת. לֹא,
זֶה לֹא שֹׁבֵר שִׁרְסָק אֶת גְּלָגְלָתִי בְּחֹד הָאָבֶן.
זֶה לֹא שֹׁבֵר שִׁנְקַע אֶת קֶרְסְלִי עַל קוֹ הַשֶּׁעַר. לֹא,
בְּנֵהר דְּמִי קִצּוֹף עָלִי מְגֵרֶשׁ הַכְּדוּרְגָל.
זֶה לֹא שֹׁבֵר זֶה לֹא אֶפְלוֹ לֹא
שֹׁבֵר זֶה.

*

אָנוּחַ בְּזִמָּן הַהוּא עַל קְבוּרוֹת הַזִּמָּן הַזֶּה.

אֶטֶאטֶא אֶת אֶבֶק נְעוּרֵי הַכֶּבֶד
בְּסִמְרֻט לַח
מִן הַקֶּבֶר הַחֹם.
בְּסִמְרֻט לַח
מִן הַקֶּבֶר הַחֹם
אֶטֶאטֶא אֶת אֶבֶק נְעוּרֵי הַכֶּבֶד.
וּבְגִיל שְׁלֹשִׁים אוֹלִי
אֶכְתֵּב שִׁיר טוֹב.

אָנוּחַ בְּזִמָּן הַזֶּה עַל קְבוּרוֹת הַזִּמָּן הַהוּא.

לְהַתְּלַבֵּט בֵּין אֲנִי לְאֲנִי זֶה שִׁקְרָנִי.
הָאֲנִי הָרֵאשׁוֹן מִתְחַלֵּק בְּשָׁנִי.

הַקֶּבֶר עוֹמֵד וְאֲנִי רוֹכֵן מֵעָלָיו:

אֲנִי הַמְנַעֵר נְעוּרִים מִחֲלָצָה יְשָׁנָה.
 אֲנִי הַמֵּתְאָר
 תְּאוּרִים בְּמַחְצֵת עֲנָנָה
 בִּינִי לְבִינִי לְבִינִי.
 הַחַיִּים מֵתִים אוֹ כִּמוֹ יִנְשׁוּף הֵם יְשָׁנִים.

בְּלִילוֹת יֵשׁ שְׁטָנִים אֲנִינִים לֹגְמִים אֶפְלָה.

עֵינַי שְׁקוּפּוֹת
 חוֹשְׁפּוֹת
 נֶפֶשׁ בְּהוֹלָה.

שְׁטָנִים אֲנִינִים אוֹחֲזִים תִּיוֹן טוֹבִלִים בְּכִס־אֲוִיר
 וְאֲנִי מִתְבּוֹנֵן בָּהֶם, כְּעוֹר
 וּבְדָם קַרְנֵיהֶם
 כּוֹתֵב אֶת הַשִּׁיר.